

Vláček motoráček

Na nádraží stál motoráček s třemi vozy a u něj babička s dědou. Oba mávali a loučili se s vnoučkem. Ten měl přilepený nos na okně ve vlaku a taky mával. Pak přišel pan výpravčí v červené čepici, zvedl kulatou plácačku, zapískal a vláček se rozjel.

Jen vyjel z nádraží, začal si broukat:

Šupity šupity, cvaky cvak, jede jede rychlovlak! A zase: Šupity šupity, cvaky cvak, jede jede rychlovlak.

Kluk poslouchal a smál se, protože vláček to mlel pořád dokola. Poslouchal a taky pozoroval z okna krajinu. Vláček se sunul mezi barevnými záplatami políček, přejížděl přejezdy a podjížděl nadjezdy. Jel kolem spuštěných pruhovaných závor a kolem strážních domků. Každý z nich měl

Two women waving from a window.

HEŘMANICK

šup

pity, cvaky cvak jede rychlovlak!

X

zahrádku, pumpu a dvorek. Projížděl údolím kolem potoka a za zatáčkou vjel na vysoký viadukt s řadou oblouků.

A jen na něj vjel, začal broukat:

Cvaky cvaky cvak, přes most drncí vlak! Cvaky cvaky cvak, přes most drncí vlak!

Potom přišel pan průvodčí v uniformě. Přes rameno měl černou koženou taštičku, v ruce štípací kleště a zdravil:

„Přeji dobrý den! Vaše jízdenky prosím!“ A když došel ke klukovi, řekl: „Ahoj! Tak kampak jedeš?“

„Do Brandýsa. A mám vás poprosit, abyste mi řekl, až bude Brandýs.“

„To víš, že jo. Nic se neboj,“ vrátil mu proštíplou jízdenku a zeptal se: „Chceš si taky štípnout?“

„Jo,“ přikývl kluk.

Průvodčí mu podal kleště a nechal jej procvaknout jízdenku. Pak se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Vašík.“

„Vašíku, a jak se ti líbí jízda vlakem?“

„Dobře. Dívám se z okna a poslouchám, co si vláček brouká.“

„A co si brouká?“

„Vy to neslyšíte?“ divil se Vašík. „To musí slyšet každý. Mele si to pořád dokola.“

„Tak mi pověz, co si mele?“

A Vašík spustil: „Šupity šupity, cvaky cvak, jede jede rychlovlak!“

„Tohle?“ smál se průvodčí.

„Jo, pořád dokola,“ kýval hlavou Vašík. A protože motoráček zastavil, zeptal se: „To už je Brandýs?“

„Ještě ne. Já ti řeknu, neboj se,“ odpověděl průvodčí a běžel ven. Zkontrolovat výstup a nástup cestujících.

Když se vláček rozjel, vrátil se ke klukovi:

„Vašíku, bude na tebe v Brandýse někdo čekat?“

„Bude. Maminka.“

„A co když tam nikdo čekat nebude?“

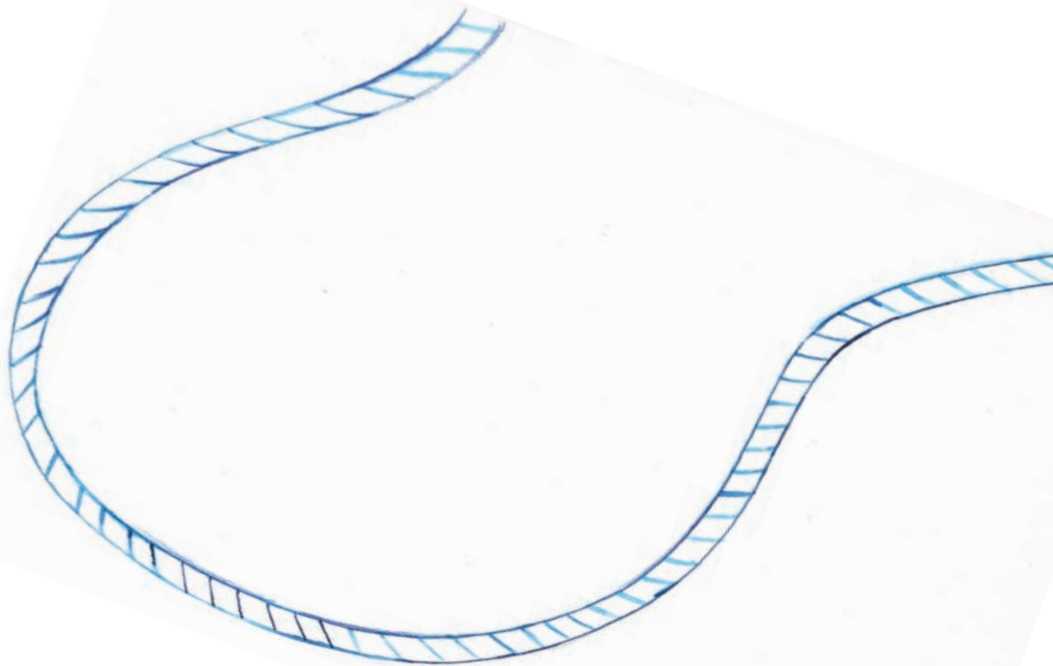
„Ale bude, uvidíte. Mára na mě vždycky čeká.“ A měl pravdu.

Vláček zastavil na nádraží v Brandýse a maminka stála na nástupišti.

Vašík slezl ze schůdků a rozběhl se k ní. Maminka ho chytila do náruče a zatočila se s ním dokola. Pak ho postavila na zem, vzala za ruku a odcházeli k východu.

Vašík se otáčel a hledal průvodčího. Najednou se usmál jako sluníčko. Průvodčí stál ve dveřích vlaku, taky se usmíval a mával na něj. Vašík měl radost, že průvodčí vidí, jak jde s maminkou, a vesele si poskočil. Hop a hop! A hopky hop!

Zpěváček z vlaku

„Jede jede vláček, rostou rostou stromy, teče teče potůček, stojí stojí chaloupky, kouká u nich kostel, za kostelem kopec,“ zpíval si malý kluk a díval se z okna vlaku. Vezl tetě Květě k svátku sukni, kterou jí ušila maminka.

„Jede jede vláček, kvetou kvetou máčky, pasou se pasou kravičky, mezi nimi koza a ještě jedna a taky kůzlátko...“

Pantograf drandil, kola cvakala a malý kluk zpíval:

„Jede jede vláček, teď jsou tu závory, auta, pozor vlak! Stojí stojí vesnice, kouká kouká komín, na komíně hnízdo a na hnízdě je čáp a klape zobákem klapy klapy klap...“

Vláček zastavil a na zastávce čekala na kluka teta Květa.

„Ahoj Marku!“ dala mu pusou. „Tak jak se ti jelo vláčkem?“

„Hezky.“

„Co jsi cestou viděl?“

„Nic.“

„Ty jsi neseděl u okna?“ ptala se teta.

„Seděl.“

„Proč ses nedíval?“

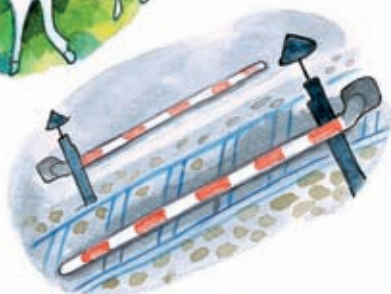
„Já jsem si celou cestu zpíval.“

„A co jsi zpíval?“ ptala se teta.

„Jede jede vláček, rostou rostou stromy, teče
teče potůček...“

„Tak jsi viděl stromy, potůček a co ještě?“

„Už nic. Já jsem si pořád zpíval. Jede
jede vláček, kvetou kvetou máčky,
pasou se pasou kravičky, mezi
nimi koza...“

„Potom že jsi nic neviděl,“ smála se teta.

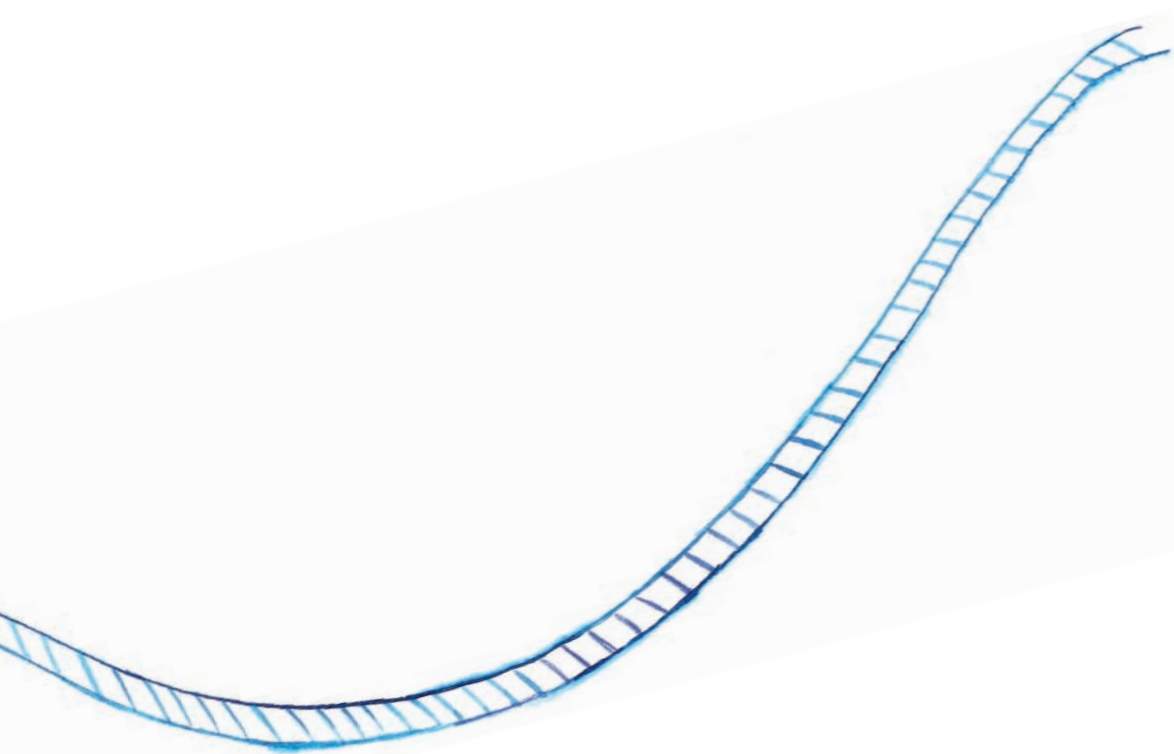
„No neviděl,“ řekl Mareček, „já jsem si pořád zpíval,“ podal tetě balíček. „Maminka ti posílá k svátku sukni. A mám tě od ní pozdravovat.“

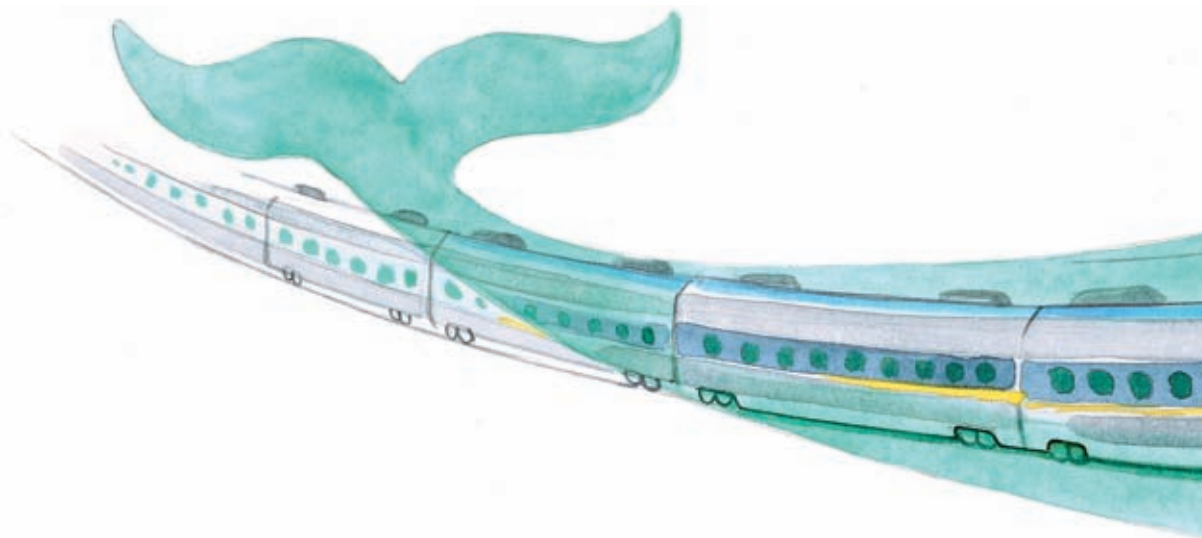
„Tak ti děkuju, ty můj zpěváčku,“ pohladila ho teta Květa. „Ještě bys mi k tomu mohl taky něco zazpívat.“

„Nemohl, teto,“ vrtěl hlavou Marek.

„Proč?“ divila se teta.

„Já žádnou písničku neumím. Já zpívám, jenom když se koukám z vlaku.“

Pendolino

„Dědo, už jsi někdy viděl Pendolino?“ zeptal se malý Adam.
„Mandolínu?“ povídá děda, „tu jsem viděl.“

„Ale dědo, říkám Pen-do-li-no!“ slabikoval hlasitě Adam.

„Jo, ty myslíš ten vlak. Tak ten jsem ještě neviděl. Jenom jsem o něm četl. V novinách psali, že je to naklápěcí rychlovlak. Jezdí rychlostí 160 kilometrů za hodinu, ale umí prý jezdit až dvě stě třicet.“

„Já jsem ho viděl,“ řekl Adam.

„Prosím tě,“ divil se děda, „a kdes ho viděl?“

„U nadjezdu pod Javorkou. Byli jsme se na něj podívat se školkou.“

„A jak vypadá?“ zeptal se děda.

„Takhle: Všššc!“ mávl rukou Adam.

„Prosím tě, copak nějaký vlak vypadá všššc! Co je to za hloupost?“

„Jo, vypadá. A jestli mi nevěříš, pojď se na něj podívat.“

„Tak dobře,“ řekl děda. „Ale počkej, nevíš, kolik bylo hodin, když jste se na něj dívali?“

„To nevím. Ale bylo to před obědem.“

„Říkáš před obědem,“ podíval se na hodinky děda, „tak to bychom mohli stačit.“ A šli.

Postavili se u nadjezdu k zábradlí a za chvíli: Všššc! A něco kolem nich proletělo.

„Co to bylo?“ zeptal se děda.

„No přece Pendolino,“ řekl Adam.

„Chm, chm,“ vrtěl hlavou děda, „to jsou vynálezy...“ a vrátili se domů.

„Kluci, kdepak jste chodili?“ zeptala se jich doma babička.

„Byli jsme se podívat na Pendolino,“ odpověděl Adam.

„A jak vypadá?“ zeptala se babička.

„Takhle: Všššc!“ mávl rukou děda.

„Copak takhle vypadá vlak?“ podivila se babička.

„Budeš se divit, ale vypadá,“ odpověděl děda. „Jestli nám nevěříš, pojď se na něj podívat.“ A šli.

„Vy víte, v kolik hodin zase pojedete?“ zeptala se cestou babička.

„Tak to nevíme,“ pokrčil rameny děda.

„Když to nevíte, musíme se zajít podívat na jízdní řád,“ řekla babička. A místo k nadjezdu šli na vlakové nádraží OLOMOUC.

Přišli na nádraží a na nástupišti stálo Pendolino. Parádní modrý rychlovlak se stříbrným a žlutým pruhem. Měl sedm vozů a byl připravený k odjezdu.

„Vypadá jako dlouhatánské letadlo,“ obdivoval krásný vlak Adam.

„Taky trochu jako velryba. Podívej ten čumák,“ ukazoval děda.

„A taky jako vlak,“ přidala babička.

A najednou – všššc! Pendolino bylo pryč. Na nástupišti po něm zbyl jen pan výpravčí.

„S tím bych se chtěl svézt,“ povídá Adam.

„Já taky,“ přidal se děda.

„Tak se svezeme, kluci,“ řekla babička. „V neděli pojedeme Pendolinem na výlet do Prahy.“

„Jůůů! A takhle rychle: Všššc!“ mávl rukou Adam.